

ŘEPSKÁ SEDMNÁCTKA

**Rozhovor s místostarostou
Miroslavem Šoukalem**

Plán oprav vodovodů

Florbal vás naplno vtáhne do hry

KLÁRA SEDLO: VÝTVARNÉ UMĚNÍ PRO NEJMLADŠÍ GENERACI ROZHODNĚ NENÍ PASÉ

Tvorba Kláry Sedlo se pohybuje na hranicích realismu, magického realismu, symbolismu a surrealismu. Sama autorka říká, že chce, aby se divák před jejím obrazem oprostil od logického uvažování. Dílo Kláry Sedlo bude od března k vidění v galerii KC Průhon na výstavě Muž s kulatou hlavou a kůň pějící ódy. S autorkou vám přinášíme rozhovor.

Co pro vás znamená umění?

Způsob komunikace se světem a sama se sebou. Je to jazyk, kterým mluvím, a něco, bez čeho se neobejdu.

Kdyby Klára Sedlo netvořila obrazy, co by dělala?

Takovou možnost jsem se snažila si nikdy nepřipouštět. Věděla jsem, že dělat umění je pro mě jediná cesta, jak prožít šťastný život. Je to má životní nutnost.

Jak byste charakterizovala svou tvorbu?

Moje tvorba se pohybuje na pomezí surrealismu, pop-surrealismu a magického realismu. To znamená, že vycházím hlavně ze snu nebo z podvědomých vizí, které kombinuji se současnými prvky populární kultury. Vždycky se snažím o to, aby moje obrazy vyvolávaly v divákovi pocit, že se dívá na svoje sny nebo na to, jak by jeho sny mohly vypadat. Právě proto je pro mě samozřejmé obrazové zapojení objektů a kulturních odkazů, se kterými se běžně setkáváme. Ostatně naše sny jsou často plné toho, co naše mysl přes den zkonzumovala.

Ve svých dílech se inspiřujete sny. Jsou to vaše sny?

Ačkoliv moje sny mě inspiřují také, v obrazech se spíš jedná o nápady nebo vize, které ke mně přicházejí náhle skrze moje podvědomí. Nápady ke mně přicházejí různě během dne, vždy jako komplexní vjemy, které pak přenáším na plátno. A to co nejpřesněji k původní vizi, abych zachovala cestu z podvědomí do obrazu co nejčistší.

S jakými motivy se můžeme nejčastěji setkat ve vaší tvorbě?

Je to různé a mění se to v průběhu mého života, stejně jako jsou proměnlivé sny a naše turbulentní doba. Lze ale vypořádat určité náměty, ke kterým se vracím opakovaně. Jako jsou například plyšové hračky, interiéry a v neposlední řadě lidská figura a portrét obecně.

Pracujete jen se třemi barvami. Proč jste se rozhodla pro tuto techniku?

Přijde mi to vlastně nejjednodušší. Jsem hodně velký analytik, všemu, co dělám, musím rozumět do detailů. Potřebuji vědět, jak věci fungují. Ačkoliv vize a obrazy tvořím skrze podvědomí a často intuitivně, zpětně vše analyzuji. Snažím se jít až k jádru věci, pochopit, jak se skládají barvy, jak je vnímají naše oči... Baví mne zkoumat, jak funguje kompozice, barevnost i jak funguje lidské oko, které obraz vnímá. Můj zájem tak jde od anatomie, přes geometrii a fyziku – rozklad barev v atmosféře, vlnová délka světla..., až po historii umění a psychologii.

Možná je to tím, že můj táta je fyzikální chemik. Asi jsem po něm zdědila trochu té vědecké zvědavosti. Pracovat se třemi barvami je tedy přirozený důsledek mého zájmu o obraz a vizuální vnímání. Pracuji v modelu RYB – tedy red, yellow, blue, neboli červená, žlutá, modrá. A pak samozřejmě bílá, kterou ale v teorii barev nepovažujeme za barvu. V podstatě je to totéž jako CMYK u tiskáren. V obou případech jde o subtraktivní míchání. Opak toho, s čím se setkáváme u televizi a monitorů.

Samozřejmě je na to ale potřeba mít kvalitní barvy, a i tak se do samotného míchání zapojují další faktory, jako třeba pigmentace té které barvy, to, jak kryje, a tak dále. Ale v podstatě lze takto na pale-

tě domíchat skoro všechno. Každá barva, kterou vidíme, má určité procentuální zastoupení tří základních barev. Jde o to vytvořit správný poměr. Po letech malování nad tím člověk už ani nepřemýšlí a prostě si namíchá, co potřebuje – mozek sám ví, kterou barvu je potřeba přidat a kolik, abych docílila požadovaného tónu, jde to už úplně automaticky.

Co konkrétně uvidí návštěvníci výstavy Muž s kulatou hlavou a kůň pějící ódy v KC Průhon?

Uvidí výběr těch nejvíce snových a bizarních obrazů. Díla jsme vybírali z mojí tvorby posledních několika let, snažili jsme se dát dohromady jedinečnou sbírku, která nebyla takto pohromadě nikdy dříve prezentována. Zkrátka je to jedna z nejvíc surreálních výstav, jakou jsem kdy dělala, a moc jsem si přípravu expozice užila.

Studovala jste v ateliéru Michaela Rittsteina a Jiřího Petrboka. Jsou pro vás jejich díla inspirací?

Samozřejmě mě oslovovala a oslovují, a proto jsem také zrovna u Michaela Rittsteina svá studia na AVU zahájila. V případě Akademie výtvarných umění se vždy hlásíte do konkrétního ateliéru a ke konkrétnímu pedagogovi. Rittsteinovy obrazy mě zaujaly už na začátku mého studia na gymnáziu. Podobně to bylo s Jiřím Petrbokem, který však

na AVU vedl ateliér kresby, nikoliv malby, takže moje přihláška tehdy logicky směřovala k Rittsteinovi. Když však pan Rittstein někdy v polovině mého studia z AVU odešel, byla jsem moc ráda, že mě pan Petrбок chtěl ve svém ateliéru a já jsem mohla dokončit studia pod jeho vedením – a přitom pokračovat dál ve svém směřování.

Kdo vás ve vaší tvorbě nejvíc ovlivnil?

Kromě mých pedagogů určitě i malířské vzory, jako například Giorgio de Chirico, Rembrandt a Goya. K těm posledním dvěma jmenovaným vzhlíží asi spousta mladých umělců, byli to skutečně velcí mistři.

Surrealismus měl i výrazné zastoupení mezi českými umělci. Hledáte inspiraci i mezi nimi?

Určitě. Například Toyen nebo František Muzika patří mezi moje oblíbené. A také surrealistická díla Mikuláše Medka. Když jsem byla malá, visely některé jeho obrazy ve stálé expozici ve Veletržním paláci a už tehdy na mě udělal velký dojem.

Jak vaše díla vnímají různé generace? Mladí, střední a starší generace?

Setkávám se s různorodými reakcemi napříč generacemi. Myslím, že to nejde škatulkovat. Jde spíše o to, jak konkrétnímu člověku moje tvorba sedne a jestli v ní najde něco pro sebe.

Je ještě podle vás výtvarné umění zajímavé pro mladou generaci, která je obklopena digitálním světem?

Rozhodně, zrovna nedávno jsem měla velmi příjemnou zkušenost. Během instalace výstavy v centru Prahy, kdy bylo už docela pozdě, nám na výlohu galerie zaťukala asi osmnáctiletá slečna. Byla z obrazů úplně unešená, jedno dílo jí obzvlášť nadchlo a úplně se s ním ztožnila. Měla jsem z toho velkou radost. Chvilí poté, co odešla, se zase vrátila, tentokrát i se svými kamarády, se kterými si výstavu prohlédla ještě jednou.

Jak je podle vás možné přivést mladé lidi do galerie?

Třeba právě takhle. Myslím si, že výtvarné umění pro nejmladší generaci rozhodně není pasé. Možná právě naopak. Ostatně umělecká výtvarná tvorba tvoří i velkou část obsahu například na oblíbené sociální síti Instagram. Což může být právě jeden ze způsobů, jak propojovat nejmladší generaci s uměním – skrze sociální sítě.

Dá se podle vás vymyslet ve výtvarném umění ještě něco nového?

Určitě. Způsobů práce s obrazem je mnoho. Ještě více je způsobů, jak pracovat s tím, jak obraz působí na diváka. Setkávám se kolem sebe spíše s tím, že autoři vytváří obraz a konfrontaci divák – dílo nevěnují tolik pozornosti. Podle mě je to oblast, kterou by stálo za to prozkoumat více. A která potenciálně může otevírat dveře dál, k novým přístupům.

Obraz každopádně obsahuje tolik proměnných, že zcela jistě lze vymyslet nové věci. Pokud tedy zapojíme do "výpočtu" všechny proměnné a nebudeme se omezovat jen na ty, se kterými jsme zvyklí pracovat a které nám odkázaly předchozí generace.

Otázka na závěr. Čeho chcete na výtvarné scéně dosáhnout?

Chtěla bych pokračovat v tom, co dělám – to znamená v zobrazivé malbě, v práci s klasickým obrazem. Přejde mi, že na akademické půdě se od klasické malby spíše ustupuje a trendem je hlavně konceptuální tvorba nebo konceptuální formy malby a sochy. Konkrétně myslím u nás v Čechách. V zahraničí tento trend nepozoruji všude.

Ale i práce s klasickou malbou je směr, kterým se dnešní umění může ubírat. Právě diverzita uměleckých přístupů zajišťuje to nejsvoobodnější prostředí pro tvůrčí vyjádření. Ráda bych ukazovala, že malovat tím způsobem, jakým maluji například já, není záležitost minulého století, že lze stále nacházet nové náměty a cesty, jak je zpracovat – zkrátka, že malba jako taková není mrtvé médium.

DĚKUJI ZA ROZHOVOR
JIŘÍ HOLUB

KLÁRA SEDLO

- **Studium:** Akademie výtvarných umění v Praze, ateliér Michaela Rittsteina a Jiřího Petrboka
- **Zájmy:** autoveteráni, psaní povídek
- **Oblíbená hudba:** David Bowie, Garbage, Melanie Martinez
- **Oblíbené knihy:** Tracyho tygr, Demian, Hebdomeros
- **Oblíbení výtvarní umělci:** Giorgio de Chirico, Jana Brike, Jason Limon, Corey K. Lamb

KULTURNÍ CENTRUM PRŮHON 17⁺

Pozvánka na vernisáž výstavy
čtvrtek 9. 3. 2023
v 18:00 hodin
Galerie KC Průhon

„Muž s kulatou hlavou a kůň pějící ódy“
KLÁRA SEDLO

www.pruhon.cz

KULTURNÍ CENTRUM PRŮHON, SOCHÁŇOVA 1220/27, 163 00 ŘEPY, PRAHA 6